

ŠKOLNÍ STOLETNÍK

Školní rok 2024/2025

Chodili jsme do Bezdružic aneb pár otázek pro Mgr. Michala Raka, Ph.D.

Většina mých výzkumů byla na Plzeňsku, dokonce v našem okolí. Například okopy z roku 1938 u města Úterý nebo městský hřbitov ve Stříbře. Nejvíce aktivit jsme ale měli v lesích v okolí Lesné u Tachova. Kolegové tam zkoumali vesnice zaniklé po roce 1945, já pochody smrti, železnou oponu nebo polní opevnění. Měl jsem ale pak možnost několikrát prezentovat výsledky výzkumů v zahraničí. Asi nejzajímavější byla účast na konferenci archeologie moderních období v Austinu v Texasu.

ZE ŠKOLKY

Kamarádi, jak se máte,
jistě únor rozpoznáte.
Podle sněhu, podle zimy,
v únoru se zima činí.

Někdy mrzne, někdy sněží, do školky se všichni těší. Máme rádi klouzání, jízdu na lopatkách či na saních. Zahradu nám hlídali sněhuláci, které jsme si uváleli ze sněhu. Také se staráme o ptáčky, aby neměli v zimě hlad. Sypeme jim dobrůtky. Už se také těšíme na poslední den v měsíci na Masopust. Připravíme si převleky, aby nám to opět slušelo, a zazpíváme vám v ulicích...

děti a paní učitelky z mateřské školy

KONEC PRVNÍHO POLOLETÍ JE ZA DVEŘMI, DRUHÁČČI SE TĚŠÍ NA VYSVĚDČENÍ

Blíží se konec prvního pololetí a druháčci z naší školy se nemohou dočkat, až dostanou své, v pořadí již třetí, vysvědčení. Celých pět měsíců děti pilně pracovaly a plnily vzorně domácí úkoly. Paní učitelka pro děti připravila náročný závěr ledna. U žáčků bylo třeba prověřit znalosti a dovednosti, které získali od začátku tohoto školního roku. Děti se „zapotily“ při písemných pracích z matematiky, z českého jazyka i u testů z prvouky. Také přednášely básně se zimní tematikou. Druháci se ale nezalekli, soustředili se na své úkoly a ukázali, že všechno, co se naučili, zvládnou. Teď už se mohou těšit na pěkné a zasloužené známky, které jim na vysvědčení připomenou všechny jejich úspěchy.

Bc. Zdeňka Tahavská

JAK NÁS ZIMA NEZASKOČILA

Od pondělí 6. 1. 2025 jsme se těšili na čtvrtek 9. 1. 2025. Domluvili jsme se totiž, že vyrazíme bobovat nebo sáňkovat. Sněhu bylo dostatek a nikoho z nás nenapadlo, že by zrovna ve čtvrtek „zmizel“. Téměř celou noc ze středy na smluvený čtvrtek přšelo.

„Nevadí“, řekli jsme si a rozhodli jsme se, že boby ponecháme ve škole a vydáme se ke krmelci. Byli jsme zvědaví, kolik dobrot z vánoční nadílky zbylo ještě zvířátkům v lese.

Cestou po louce, kde byla slaboučká vrstvička sněhu, jsme se klouzali a kousek od lesa, ve stínu stromů, jsme objevili plácek se silnější vrstvou sněhu. Tam jsme si postavili malé rodinky sněhuláčků. Tváře nám jen hořely, když jsme se dali do koulování. Prostě to bylo fajn i za těchto podmínek.

A u krmelce? Jen trocha mrkviček, sena ještě dost a po ostatních dobrotách ani památka. Společná domluva byla jasná. Shromažďovat doma nové laskominy pro lesní zvířata a v nejbližší době je odnést ke krmelci, ať jsou Vánoce nebo ne.

žáci 3. třídy, tř. uč. L. Blažková, asistentka R. Adamcová

VIVIEN LUKEŠOVÁ – INSPIRATIVNÍ DÍVKKA Z OSMÉ TŘÍDY

V každém čísle Stoletníku představujeme bývalé absolventy naší školy, kteří dosáhli významných úspěchů. Tentokrát bychom však rádi zaměřili pozornost i na současné žáky, již svou pílí a talentem už nyní inspirují své okolí. Jednou z nich je právě Vivien Lukešová z osmé třídy, která už ve svém mladém věku sklízí obdiv za své umělecké nadání.

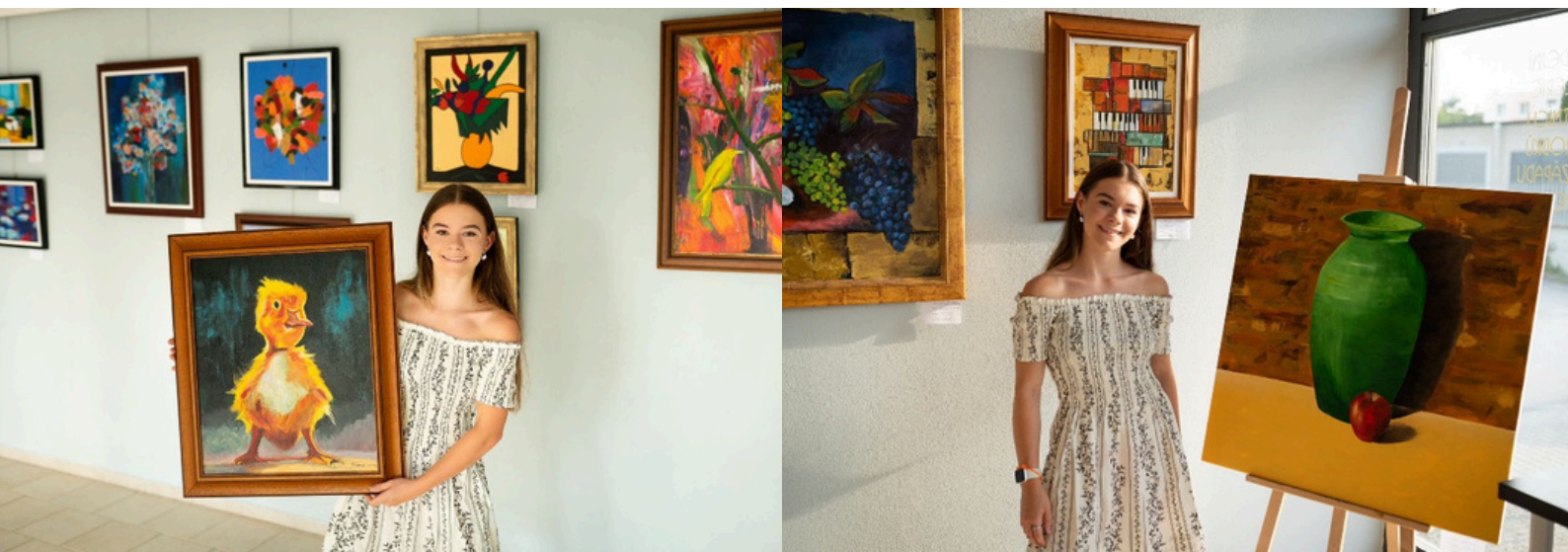
K malování se Vivien dostala v osmi letech díky akademickému malíři Josefu Břečkovi, který ji inspiroval a podpořil. Jako dárek k narozeninám ji tehdy věnoval malířské potřeby a pozval ji do svého ateliéru na první hodinu kreslení. Od té doby se malování věnuje s velkým západem a pod jeho vedením dál rozvíjí své dovednosti.

V létě 2024 měla Vivien svou první samostatnou vernisáž obrazů ve Švihákově pavilonu v Konstantinových Lázních. V současné době si její tvorbu můžete prohlédnout v penzionu V pohodě, rovněž v Konstantinových Lázních.

Kromě malování Vivien nadchla také fyzická aktivita spojená s pole dance, kterému se věnuje s podobnou vášní a vytrvalostí. Tento náročný sport, kombinující tanec a akrobacii, ji učí nejen síle a pružnosti, ale také disciplíně a vytrvalosti – vlastnostem, které uplatňuje i ve své umělecké dráze.

Nyní má Vivien jasný cíl – příští rok se chystá hlásit na střední uměleckoprůmyslovou školu. Pilně se proto připravuje na talentové zkoušky, aby si splnila svůj sen stát se profesionální umělkyní. Věřím, že odhodlání a talent, který má, ji dovedou až ke splnění jejích snů.

PhDr. Zdeňka Kvasničková

ČTVRŤÁCI PO VÁNOČNÍCH PRÁZDNINÁCH ZAHÁJILI VÝUKU PROJEKTEM "TŘI KRÁLOVÉ"

Hned po návratu z vánočních prázdnin čekala na školní čtvrťáky vzrušující jednodenní projektová výuka zaměřená na Tři krále. Výuka byla interaktivní a zábavná, což pomohlo dětem snadno se vrátit do školního režimu po dvoutýdenní pauze.

Den začal sledováním krátkého příběhu na interaktivní tabuli, který detailně popisoval putování tří králů do Betléma, kde se poklonili Ježíškovi. Žáci se dozvěděli, jak jim kometa ukazovala cestu a jaké vzácné dary – zlato, kadidlo a myrhu – Ježíškovi přinesli. Během promítání se děti také seznámily s příběhem o zlém králi Herodovi.

Každá hodina byla věnována různým aktivitám spojeným s textem o třech králich. Děti vyplňovaly pracovní listy, skládaly papírové harmoniky a vybarvovaly obrázky podle instrukcí na pracovních listech. Důležitou částí projektu bylo také vysvětlení, co znamenají písmena K + M + B a číslice 2025, které se tradičně píše nad dveře během svátku Tří králů. Děti se dozvěděly, že tato písmena neoznačují počáteční písmena jmen Kašpar, Melichar a Baltazar, nýbrž latinskou frázi „Christus mansionem benedicat,“ což v překladu znamená "Kristus žehnej tomu domu".

Projektový den o Třech králich byl pro čtvrťáky nejen vzdělávací, ale také velmi zábavný. Připomněl jim významné biblické události a prohloubil jejich znalosti o tradicích spojených s tímto svátkem. Děti si tento start do nového roku velmi užily a odnesly si spoustu zajímavých zkušeností a nové poznatky, které rozhodně nebyly nudné!

Mgr. Martina Hartenscheidtová

PRAVDA O DROGÁCH: BESEDA PRO ŽÁKY ZÁKLADNÍ ŠKOLY

Pro žáky 6. až 9. ročníků naší školy se 17. ledna uskutečnila zajímavá a důležitá beseda na téma „Pravda o drogách“. Tento workshop vedl pan Lukáš Bechyně, bývalý vrcholový sportovec a nyní lektor neziskové organizace Řekni ne drogám – řekni ano životu, a část besedy vedla také paní Zuzana Hlávková. Cílem bylo přiblížit mladým lidem, jak drogy ovlivňují jejich tělo i mysl a jak mohou negativně zasáhnout do jejich života.

Žáci se během přednášky dozvěděli odpovědi na řadu zásadních otázek jako například:

- **Proč jsou drogy pro dospívající lákavé?**
- **Jaké falešné informace o drogách mezi mladými kolují?**
- **Proč je marihuana považována za drogu?**
- **Jak drogy působí na tělo a mysl?**
- **Jak vzniká závislost a jak ji lze předejít?**

Pan Bechyně se s žáky podělil o své osobní zkušenosti a ukázal jim, jak snadno mohou drogy ovlivnit jejich životní dráhu. Mladí lidé si uvědomili, že i když jsou některé drogy v očích společnosti "běžné" nebo "neškodné", mohou mít vážné následky pro jejich zdraví a budoucnost.

Beseda probíhala v příjemné atmosféře, během které měli žáci možnost klást otázky a diskutovat o tématech, která je zajímají. Pan Bechyně i paní Hlávková jim poskytli cenné informace a zároveň motivovali k tomu, aby se v těžkých chvílích obrátili na odborníky a hledali pomoc, pokud ji budou potřebovat.

Tento program měl pro žáky velký přínos – nejen že se dozvěděli důležité informace o drogách, ale také si uvědomili, jak důležité je zůstat silní a odolní vůči tlaku vrstevníků.

Beseda o drogách – pohled deváté třídy

Úvod:

Beseda nám ukázala, proč bychom neměli brát drogy, co všechno může způsobit jejich užívání a jaké negativní dopady mají na naše zdraví.

Co se stane s vaším tělem a myslí:

Když drogu vyzkoušíte poprvé, váš mozek si na ni začne zvykat a bude ji chtít čím dál víc. Při dlouhodobém užívání si tělo na drogu zvykne a bude ji potřebovat každý den. Droga se vám začne ukládat v těle a způsobí zdravotní problémy. Při užívání tvrdších drog může být ovlivněná i vaše mysl – například můžete mít problémy se zapomínáním.

Jaké drogy vůbec existují:

Existují drogy, které jsou méně škodlivé, jako je kofein nebo nikotin, ale také mnohem nebezpečnější, jako je heroin, kokain, marihuana, kratom nebo extáze. Tyto drogy mohou úplně zničit vaše tělo a zdraví.

Závěr:

Beseda byla velmi zajímavá a poučná. Ukázala nám, jak dopadnou lidé, kteří dlouhodobě užívají tvrdé drogy. Určitě nechceme, aby se nám něco podobného stalo, a za tuto zkušenost bychom měli poděkovat.

Beseda o drogách – dva pohledy z osmé třídy

ŘEKNI NE DROGÁM!!!

Celá osmá třída byla seznámena s tím, co jsou drogy a jak jsou nebezpečné. Ponaučili jsme se, abychom žádné drogy nebrali, protože je velmi těžké se od nich odnaučit, a závislost na nich může přijít velmi rychle. Zjistili jsme, že existují různé druhy drog, ale všechny jsou nebezpečné a návykové.

Lektor nám vyprávěl různé příběhy lidí, kteří drogy užívali nebo stále užívají. Upozornil nás také na to, že roste počet lidí, kteří drogy prodávají, a často vymýšlejí různé lži o tom, jak jsou jejich produkty zdravé nebo léčivé a nezbytné pro život.

Na naší škole je také hodně lidí, kteří užívají nikotin. Byli jsme upozorněni, že elektronické cigarety a nikotinové sáčky nejsou nezbytné a jsou velmi návykové. Všichni doufáme, že si ti, kteří drogy nebo nikotin užívají, uvědomí, jak nezdravé a nebezpečné to je.

Přednáška o drogách

Na začátku nás seznámili s drogami a jejich účinky na tělo. Lektor, který nás přednáškou provázel, měl osobní zkušenost s návykovými látkami, a proto nám mohl předat velmi cenné informace.

Dozvěděli jsme se, že drogy zůstávají v těle i více než 20 let a mohou mít vážné následky, zejména pro děti, jejichž tělo se stále vyvíjí. Lektor sám byl na drogách závislý asi šest let. Dnes má vlastní webovou stránku o návykových látkách a pořádá přednášky pro školy. Pomohl už několika lidem, kteří se díky němu zbavili závislosti.

Přednáška trvala 2,5 hodiny, protože byla pro žáky 8. a 9. třídy velmi zajímavá, a na konci jsme měli spoustu dotazů.

Mgr. Erika Kotasová

BÝVALÝ ŽÁK, NYNÍ REPORTÉR ČT KAREL ROŽÁNEK, SE VRÁTIL DO ŠKOLY S INSPIRATIVNÍM PŘÍBĚHEM

Ve čtvrtek 9. ledna měla naše škola tu čest přivítat Karla Rožánka, známého reportéra České televize a bývalého žáka této školy. Akce se těšila velkému zájmu mezi studenty i učiteli.

Pan Rožánek se během besedy podělil o své bohaté zkušenosti z novinářské kariéry. Vyprávěl o svých začátcích v České televizi, kde působil v domácí redakci. Dnes se může pochlubit nejen touto zkušeností, ale také svou prací jako zahraniční zpravodaj v Rusku.

Jedním z hlavních témat besedy byly zážitky z válečných konfliktů, které se panu Rožánkovi během jeho kariéry nevyhnuły. Popisoval emocionální i profesionální výzvy, kterým musel čelit, když přinášel informace o událostech v krizových oblastech světa. Vyzdvihl také důležitost novinářského etického kodexu a vysvětlil, jak se sám řídí zásadami objektivity a pravdivosti.

Co však studenty oslovilo nejvíce, byly osobní zážitky a příběhy, které pan Rožánek během své kariéry nasbíral. Jako malý chlapec chtěl být námořníkem, ale později již novinářem. Na besedě neustále podněcoval děti, aby se nikým a ničím nenechaly odradit od svého snu.

Svoji práci má rád, neboť se setkává se zajímavými lidmi, kteří ho obohacují. Od roku 2022 se mu zásadně změnil život. Začala totiž válka na Ukrajině a od té doby nepíše a netočí reportáže o hezkých věcech, ale zejména o válce. Zdůraznil, jak bychom si měli vážit toho, že žijeme ve svobodné zemi, kde každý člověk může svobodně hlásat své názory. (Také na důležitých manažerských postech jsou u nás vzdělaní lidé, kteří se tam dostávají na základě určitých znalostí a schopností). V Rusku je naproti tomu důležitá a uznávaná jen jedna věc a tou je oddanost. Oddanost k vládnoucímu režimu.

Mluví několika jazyky, což dětem rád na požádání předvedl. Poslechli jsme si ruštinu, srbštinu, chorvatštinu, angličtinu i němčinu. Za nejzajímavější a zároveň nejnebezpečnější zemi, kterou kdy navštívil, označil Afghánistán. Vzápětí ale dodal, že pro něj nejkrásnější a nejvoňavější zemí na světě je jednoznačně Česká republika. Zmínil se také o knihách, které napsal. Cesta, kdy je kniha psána, je podle Karla Rožánka hrozně hezká. Člověk má možnost všechny zážitky znovu prožít.

Beseda byla zakončena otevřenou diskusí, kdy studenti mohli klást otázky. Témata dotazů se týkala nejen novinářiny, ale také osobní roviny života pana Rožánka. Rozhovor se nesl v přátelském duchu a bývalý žák naší školy se ukázal jako velmi přístupný a inspirativní člověk.

Na otázku, co mu v Rusku chybí nejvíce, odpovověděl: „Nejvíce mi chybí tradiční české pochoutky – sekaná, pochoutkový salát a chlebíčky.“ Při vzpomínce na chlebíček si vybavil také jednu lumpárnu ze školních lavic. Tatínek, tehdy učitel na bezdružické škole, mu kupoval v lahůdkách na náměstí chlebíček k svačině. A malý Karel ho pravidelně vyměňoval za jitrnici s kamarádem René Machů.

Loučil se s námi se slovy: „Já jsem se bál, že jste malí, ale byli jste skvělí. Učte se a jděte za svými sny.“

Tato inspirativní beseda připomněla všem přítomným, že tvrdá práce, vytrvalost a dodržování etických zásad se vyplácí. Děkuje Karlu Rožánkovi za jeho čas a energii, kterou věnoval našim studentům, a přejeme mu mnoho úspěchů v jeho další kariéře.

Mgr. Martina Hartenscheidtová

Postřehy žáků 3. třídy:

Lukášek: „Beseda s Karlem Rožánkem se mi moc líbila a nejvíc jsem se podívil, když řekl, že bydlel v Konstantinových Lázních.“

Gábinka: „Reportér Karel Rožánek bydlel v Konstantinových Lázních jako já. Je reportérem v Rusku, ale v Česku se mu líbí nejvíc.“

Pěta: „Bylo zajímavé povídání o Putinovi, jaderných zbraních a válce.“

Eliška: „Překvapilo mne, že bydlel v Konstantinových Lázních a chodil do ZŠ v Bezručicích. Divila jsem se, že jezdí na Ukrajinu.“

Aninka: „Zaujalo mne, jak Karel Rožánek mluvil o Konstantinových Lázních a jejich okolí. Říkal, že je tady krásně a i naše republika, že je nejkrásnější.“

Matýsek: „Mám rád besedy a na téhle jsem se dozvěděl, kde K. Rožánek bydlí a kde všude byl. Taky se nás ptal, čím bychom chtěli být.“

Míra: „Vše bylo fajn. Hezké i smutné bylo povídání o Rusku a Ukrajině.“

Adélka: „K. Rožánek je reportér, který umí mluvit několika jazyky. Mluvil i o krásné přírodě v okolí Úterý. To mne zaujalo, protože v Úterý bydlím. Na hotelu bydlí s kameramanem.“

Kristiánek: „Bylo to super. Dozvěděli jsme se, kolika jazyky se reportér dorozumí a ve kterých zemích už byl. Je to super pán.“

Tereška: „Beseda byla moc zajímavá. Dokonce jsme se zasmáli, protože se moje sestra zeptala – jaké nosí brnění, aby ho nezastřelili. Zapamatovala jsem si, že říkal, že má kamarády z různých států.“

Dominik: „Divil jsem se, když nám K. Rožánek řekl, že Putin je strašně chráněný. Když někam jede, sedí v jedné z několika limuzín, aby nikdo nevěděl, v jaké je.“

Beseda pohledem pátáků:

Tentokrát za námi přijel Karel Rožánek, zahraniční reportér České televize. Veškeré besedy, které probíhají, jsou na počest výročí naší školy. Tato byla už pátá. Akce probíhala v 7. třídě. Druhou vyučovací hodinu se zúčastnili žáci 1. stupně a následující hodinu pak žáci 2. stupně.

Pan Rožánek nám vyprávěl o svém životě, o tom, jak má rád svou práci, jak se mu žije v Rusku i o válce na Ukrajině. Pověděl nám také, jak často se vrací do České republiky, a také, jak to vůbec v Rusku a přímo v Moskvě, kde žije, vypadá. Zmínil i to, že někteří jeho přátelé a známí s válkou na Ukrajině souhlasí, ale dle jeho názoru je to kvůli tomu, že nemají pravdivé informace.

Dál nám vyprávěl i o dalších zemích, kde pracoval jako reportér. Byl třeba v Afghánistánu, Iráku nebo v tehdejší Jugoslávii. O své práci v zahraničí napsal už dvě knížky a třetí má v plánu.

Dozvěděli jsme se mnoho zajímavých informací. Například kde se mu nejvíce líbilo, když dělal reportáže, kde zažil největší nebezpečí, nebo třeba jaké jídlo mu v Rusku chybí. Překvapilo nás, s kolika známými osobnostmi se během své práce setkal.

Některé otázky malých dětí nás i pana Rožánka pobavily. Jako třeba, jestli má na sobě brnění, když točí v nebezpečných oblastech. Brnění sice nevlastní, ale neprůstřelnou vestu a helmu ano. Práce reportéra může být tedy i pěkně nebezpečná. Děkujeme Karlu Rožánkovi za zajímavou besedu.

Za pátou třídu Štěpánka V., Zdenka Z., Honza K., Juli P. a Kuba Š.

Noemi Kvasničková (žákyně 7. třídy):

Ve čtvrtek jsme vyslechli přednášku bývalého žáka naší školy pana Karla Rožánka, který je zahraničním zpravodajem ČT v Rusku. Byli jsme moc rádi, že si našel čas přijet k nám do školy, protože jak nám říkal, je hodně pracovně vytížený a do České republiky přijíždí jen asi 4x do roka. Jeho povídání bylo velmi zajímavé. Nejvíc mě zaujalo, jak nám říkal, že když se po revoluci hlásil jako student tachovského gymnázia do Prahy na Fakultu žurnalistiky, brali pouze 60 uchazečů z tisíce. I přesto, že ho všichni zrazovali, že nemá šanci dostat se na tuto školu a ať jde třeba na práva, přesto se nevzdal a šel si za svým snem a skutečně se na žurnalistiku dostal. Tím nás povzbuzoval, **abychom si šli za svými sny i přesto, že nám ostatní budou říkat, že na to nemáme, nebo jsme z malé školy.** Povídal nám také o současné situaci v Rusku, jak Rusové vnímají válečný konflikt na Ukrajině a jaký je rozdíl mezi životem ve velkých ruských městech a na vesnici. V minulých letech také pracoval jako zpravodaj v Iráku a Afghanistanu. Doposud všechny přednášky bývalých žáků v rámci stého výročí školy byly velmi zajímavé a těším se na další.

PODZIMNÍ ŠTACE HUDEBNÍHO KROUŽKU AMÁLKA

Hudební kroužek Amálka působí na naší škole již více než dvě desetiletí. Týdně se scházejí žáci prvního i druhého stupně, aby společně zpívali, hráli na flétny a doprovázeli se na různé rytmické nástroje. Tento podzim přinesl hudební kroužek Amálka radost hned několika generacím svým pěveckým uměním. V listopadu potěšila Amálka babičky a dědečky na Setkání seniorů písněmi, zejména lidovými. O týden později zazněly v Křivčích podzimní skladby spolu s podzimními pranostikami na Svatomartinském setkání.

Koncem listopadu se Amálka postarala o vánoční atmosféru, když svým zpěvem rozsvítla několik vánočních stromů v Bezručicích, Cebivě a Úterý. Vrcholem podzimních vystoupení bylo vánoční Zpívání na schodech, které navodilo krásnou vánoční náladu.

Závěrečným číslem podzimní sezóny bylo zpívání v kostele těsně před Štědrým dnem. Velká pochvala patří všem dětem za jejich snahu a píli. Také bychom rády poděkovaly rodičům za podporu.

Mgr. Martina Hartenscheidtová

ŠKOLNÍ KOLO SOUTĚŽE V ANGLICKÉM JAZYCE

Dne 13. 1. se na naší škole uskutečnilo **školní kolo** v anglickém jazyce v kategorii II.A (8. a 9. ročník). Bojovalo 10 žáků s obdivuhodnými výkony. O pořadí rozhodovaly maličkosti.

Nejlépe konverzovat zvládla a 1. místo obsadila **Barbora Szutová (9. B)**. O 2. místo se podělila **Aneta Londová (9. B)** a **Václav Pecháček (8. třída)**. Obě dívky z 9. B byly nominovány do okresního kola, které se uskuteční 21. 2. 2025 v Tachově.

3. místo sdílí se stejným počtem bodů **Jana Irová, Kateřina Eibová, Jakub Červenka (všichni 9.A)**.

Děkujeme všem žákům za účast a gratulujeme ke skvělým výkonům.

Ing. Olga Pechlátová

LEDNÍ HOKEJ NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE V BEZDRUŽICÍCH

V 80. a 90. letech 20. století byl mezi mládeží u nás velmi populární lední hokej. Naši hokejisté dobývali jeden titul mistrů světa za druhým, a proto malí kluci chtěli napodobit své hokejové vzory. Hokej se hrál na každém rybníce, na každé zamrzlé louži. V Bezdručicích byla výhoda, že zde byl zimní stadion, i když pouze s přírodním ledem. Tento stadion stál vedle hřbitova na místě, kde dnes bydlí rodina Kadeřávkova. Bylo zde vybudováno umělé osvětlení a dřevěné mantinely, které si děti z naší školy samy nabarvily. Led se musel stříkat hadicemi a upravovat hrably. Nicméně vznikl kroužek ledního hokeje, který vedl Karel Seknička, došlo k propojení s Jiskrou Bezdručice a mohla se začít hrát oficiální soutěž. V této době hrálo okresní přebor i družstvo dospělých. První dva roky 1985 a 1986 se hrálo hlavně v Bezdručicích, ale i v Boru a ve Stráži. Další roky se pak začalo jezdit na Zimní stadion do Mariánských Lázní, postupně i do Chebu a nakonec do Tachova a Stříbra. Žákovské družstvo při bezdručické škole pod vedením Karla Sekničky hrálo téměř dvacet let a vystřídaly se v něm desítky chlapců. Mladí hokejisté několikrát získali titul okresního přeborníka, vybojovali spousty druhých a třetích míst. Škoda, že zájem chlapců později o hokej ustal, a i podmínky pro bruslení – teplé zimy, a tudíž nedostatek zamrzlých ledových ploch také sehrály své, toto vše způsobilo konec žákovského hokeje v Bezdručicích. Poháry, které naši chlapci získali, si můžete prohlédnout na výstavce v obchodu Belas v Bezdručicích.

Mgr. Karel Seknička

PÁR OTÁZEK PRO MICHALA RAKA: PŘEDNÍHO ODBORNÍKA NA ARCHEOLOGII KONFLIKTŮ 20. STOLETÍ

Vzpomínky na školu:

Jak vzpomínáš na naši základní školu?

Vzpomínám na ni jen v dobrém. Dala mi skutečně dobrý základ do života.

Měl jsi tehdy nějakého oblíbeného učitele, který tě inspiroval nebo ovlivnil?

Asi neměl. Ale později jsem ocenil, že vlastně byli všichni dobří a dost mi to pomohlo při dalším studiu.

Když jsi byl žákem naší školy, jaké předměty a kroužky tě bavily nejvíce?

Samozřejmě dějepis a zeměpis. Kroužků za mě moc nebylo, respektive fotbal ani hudba mě nezajímaly, modeláři dělali vláčky, a ne letadla, a rybáři fungovali jen jeden rok. Tak jsem si doma četl nebo sledoval filmy. A když byla sezóna, tak jsem chodil na ryby nebo na houby.

Byl jsi už tehdy fascinován historií a archeologií? Kdy se u tebe začal objevovat zájem o tyto obory?

Poměrně brzy. S rodiči jsme jezdili na hrady a zámky, líbili se mi rytíři. Když mi dal táta knihu vzpomínek francouzského stíhače Pierra Clostermanna „Velký cirkus“, propadl jsem letadlům. Následovali románové knihy o Bigglesovi a knihy z plzeňského nakladatelství Mustang. Pan učitel Seknička by mohl vyprávět. Ve čtenářském deníku jsem snad jiné knížky neměl. To už jsem věděl, že bych chtěl historii, tedy spíš 2. světovou válku, zkoumat. O archeologii jsem toho tehdy moc nevěděl, znal jsem ji maximálně z filmů o Indiana Jonesovi.

Máš nějakou oblíbenou vzpomínku či pikantní historku z té doby, kterou bys mohl sdílet?

Jedna spolužačka na každém třídním srazu vzpomíná na hodinu matematiky s panem učitelem Burdou. Samozřejmě jsem zase něco nevěděl, tak mi pěkně huboval. On byl takový strážák, já vždy „rozměrnější“, takže huboval směrem nahoru a já se skloněnou hlavou poslouchal. A jí ta situace přišla vlastně komická. Pak už to jsou spíš takové klukoviny. Třeba jak jsme si na dílnách z plechu udělali hvězdice, protože zrovna bylo období ninjafilmů, a pak je zkoušeli na nástěnkách. Byl z toho oheň na střeše, na těch nástěnkách to bylo dost vidět.

Studium a vzdělání:

Jaká byla tvá cesta od základní školy k tomu, že ses stal archeologem konfliktů?

Vlastně trochu náhoda. Po základce jsem studoval gymnázium v Plasích, kde byli skvělí učitelé, a bydlel jsem tam na internátu obchodky, kde nás nebylo nikdy více než kolem třiceti, a byla zde výborná parta lidí. Stále jsem chtěl studovat historii, zejména 2. světové války. Bohužel, na žádnou historii jsem se nedostal, možná částečně i proto, že se vlastně takhle moderní dějiny nikde nepřednášely a přijímací zkoušky se točily hlavně kolem středověku a novověku. A to jsem zas tak moc neznal. Ale jeden starší kolega z gymnázia se dostal na archeologii a říkal, pojď k nám, je to tu skvělé. Jenže to byly dějiny úplně jiné, hodně vzdálené od toho mého 20. století. Když jsem tedy druhý rok opět dával přihlášky na vysoké školy, dal jsem si i archeologii, kdyby mě jinam nevzali. No a vzali mě jen na tu archeologii. Tak jsem tam nastoupil s tím, že tam budu rok a opět zkusím někde historii. Ale ten kolega měl pravdu. Byl to úplně jiný pohled na dějiny, navíc s velice zajímavou prací v terénu. A skutečně tam byli výborní pedagogové a přátelští spolužáci. Tak jsem nakonec zůstal studovat 10 let, od bakaláře po doktorát. A pak jsem tam i chvíli pracoval.

Jaký je vůbec rozdíl mezi archeologem a archeologem konfliktů?

Vlastně není. Metody výzkumu a práce jsou stejné, jde jen o to, jakému tématu se chce archeolog věnovat. Asi nejběžnější je zaměření na vývoj osídlení a toho, jak se v minulosti pohybovalo. Archeologa konfliktů zase zajímají války a vše, co s tím souvisí. Ale archeologie dnes již zkoumá všechny aspekty lidského života.

Kde jsi studoval a jaké byly tvé zásadní kroky?

Studoval jsem Katedru archeologie Filozofické fakulty ZČU v Plzni. Tento krok zásadní byl, že jsem tam nastoupil a zůstal 😊.

Která období historie tě během studií nejvíc zaujala a proč?

I pro mě překvapivě pravěk. Tam byly úplně fascinující informace, třeba o složitých operacích hlavy pomocí kamenných nástrojů, nebo že to nebyl až tak velký boj o přežití, ale že lidé v těch dobách si většinou žili dost spokojeně a měli hojnost všeho, co potřebovali. Ale nakonec jsem se k tomu „svému“ 20. století dostal i na archeologii.

Byla tvoje studia náročná? Možná bys nám mohl sdílet nějaké své zkušenosti a rady pro současné studenty.

Musím říct, že pro mě náročné nebylo. Respektive asi první tři semestry ano, archeologie byla pro mě nová

a musel jsem se s ní seznámit. S tím, jakým způsobem se na dějiny dívá, jak je studuje, že zkoumá artefakty a že výklad o minulosti není vždy úplně stejný, jak jsem ho znal z gymnázia. Pak už to bylo jen snažší a vlastně úplně nejsnazší byl konečný doktorát. Ale to je dáno tím, že tam už se student věnuje hlavně konkrétnímu, svému tématu a vlastně dělá, co ho baví. Takže pokud někoho zajímá nějaký obor a chtěl by se mu věnovat, tak nejdůležitější je překonat ten všeobecný začátek a pak už se může soustředit na oblast svého zájmu.

Kariéra archeologa konfliktů 20. století:

Jak ses dostal ke specializaci právě na archeologii konfliktů?

Když jsem studoval magistra, přemýšlel jsem, co po skončení dál. Ona neuniverzitní archeologie, taková ta, co se dělá na stavbách, je docela náročná a nebývá moc dobře placená. Potřeboval jsem také téma své závěrečné práce a vše, co jsem si vymyslel k pravěku, u mých učitelů neprošlo. V té době se zejména v Británii a Americe stále více prosazovala archeologie moderních období, včetně 20. století, a z něj zejména výzkum vojenských památek. S kolegou, co již studoval doktorát, jsem se bavil o tom, že u nás amatérští badatelé zkoumají velké množství havarovaných druhoválečných letadel a že by to měla archeologie také sledovat. On se o tom později zmínili jednomu z našich profesorů, ten si mě pozval na pohovor a dohodli jsme se, že magisterskou práci zkusím napsat na toto téma. Musím říci, že mi nikdo moc velké šance nedával, opravdu jen pár kolegů v tom vidělo tu „pravou“ archeologii. Ale podařilo se, práce prošla, a dokonce jsem po obhajobě dostal nabídku, zda bych nechtěl studovat doktorát a oblast zájmu rozšířit na vojenské památky celého 20. století. Stále totiž určitá pochybnost přetrvávala a byla obava, že v krajině tohoto bude „málo“ a nebude co zkoumat. Již první výzkumu ukázaly, že to byly zbytečné obavy.

Dostaneš se v rámci práce často do zahraničí? Kde jsi pracoval nebo prováděl výzkum?

Většina mých výzkumů byla na Plzeňsku, dokonce v našem okolí. Například okopy z roku 1938 u města Úterý nebo městský hřbitov ve Stříbře. Nejvíce aktivit jsme ale měli v lesích v okolí Lesné u Tachova. Kolegové tam zkoumali vesnice zaniklé po roce 1945, já pochody smrti, železnou oponu nebo polní opevnění. Měl jsem ale pak možnost několikrát prezentovat výsledky výzkumů v zahraničí. Asi nejzajímavější byla účast na konferenci archeologie moderních období v Austinu v Texasu. To byla obrovská zkušenost. Odehrávalo se to v hotelu Hilton, bylo tam asi 5 000 vědců z celého světa a ta škála zkoumaných témat i používaných metod byla pro nás téměř nepředstavitelná. A my jsme tam byli něco jako VIP, protože poprvé v poměrně dlouhé historii té konference přijeli archeologové ze střední a východní Evropy a všichni nás chtěli vidět a zjistit, co tady děláme. Pak se jich pár přijelo podívat i na naše výzkumy na Tachovsku. A zhruba od roku 2012 jsem začal pravidelně jezdit do polské Lodže, kde archeologové zkoumají hromadné hroby obětí nacismu a komunismu. Když mohu, jezdím tam stále.

Co je na tvé práci nejtěžší a nejzajímavější současně?

Nejzajímavější je práce v terénu. Nikdy se neví, co v zemi bude, takže je to s velkým očekáváním a napětím. Když jsem byl jednou v muzeu v Čelákovících na brigádě, odkrývali jsme tam sídliště z pravěku. Kolega začíšťoval zbytek domu, asi rozměr 3 x 4 metry. Dělá se to poměrně pomalu, většinou je tam velké množství střepů běžné keramiky, každý se ale musí zaevidovat. No a když mu zbýval na konci dne poslední kousek, tak 30 x 30 cm, přišel jiný kolega, který měl již svou práci hotovu, že mu pomůže. A hned při první kopnutí narazil na unikátní hliněné chraštítko. Oba koukali dost překvapeně a ten první pak začal toho druhého po areálu honit, že ho zbije, protože ho vlastně připravil o ten nález, o tu radost z objevu. Bylo to napůl v žertu, ale určitě ho to skutečně i štválo, protože odkryv není většinou moc snadný, často je i fyzicky náročný a radost z nálezů to tak trochu kompenzuje.

Setkal ses někdy na své cestě s nebezpečím nebo obtížemi? Jak ses s nimi vypořádal?

Je pravda, že například ve starých hrobech můžou být zbytky nebezpečných nemocí, nebo v některých vojenských objektech nevybuchlá munice. Já ale naštěstí na nic takového nenarazil.

Jak vypadá budoucnost archeologie konfliktů? Existují nějaké nové metody nebo technologie, které tě nadchly?

Bohužel je u nás stále archeologie moderních období v pozadí zájmu a ani nemá moc velkou grantovou podporu. Zatímco všude ve světě již vznikají pracoviště, které se věnují jen 20. století, u nás jsou to stále spíše jen jednotlivci. I to nakonec vedlo k tomu, že jsem archeologii opustil. Ale nové metody se objevují každou chvíli, zejména co se týká přesnějších datací, ale i možností poznání původu lidí a jejich mobility. Myslím, že nás v budoucnu díky archeologii čekají ještě velká překvapení v tom, co vše se v historii odehrálo.

Jak ses dostal k legionářům?

Když jsem v roce 2012 doktorát dokončil, bylo zkoumání moderních období v začátcích a bylo těžké pro něj získat podporu. Podávali jsme s kolegy granty, ale nebyli jsme úspěšní. Tak jsme museli hledat práci jinde, a protože jsem na univerzitě pracoval i jako redaktor knih a časopisů, když Československá obec legionářská hledala editora pro jejich knihy, přihlásil jsem se a byl jsem přijat. To bylo v roce 2016.

Co u nich děláš?

Začínal jsme na edici vzpomínek a deníků legionářů z 1. světové války, kterých jsme zatím vydali 16. Postupně jsme začali vydávat i odborněji zaměřené tituly, na některých jsem se již podílel jako autor, zejména na knize 100. výročí bitvy u Zborova. Pro některá témata vyhledávám informace v archivech a odborných publikacích

Jsem takový „obecní“ historik. Z nich poté připravujeme výstavy, přednášky, máme v Praze muzeum a také Legiovlak, který má přibližovat život našich legionářů na Sibiři. Ten byl i několikrát v Bezručicích. Dále podnikáme pietní cesty na hroby a bojiště našich vojáků u nás i v zahraničí. Navštívili jsme tak místa legendárních bojů našich vojáků z obou světových válek, např. Arras, Terron, Dunkerque, Nové Zámky, Zborov, Bachmač, Kyjev, Buzuluk, Bugulmu, Samaru či Lipjagy. Nakonec se mi vlastně to přání ze základní školy zkoumat historii splnilo!

Mgr. Martina Hartenscheidtová a Mgr. Michal Rak, Ph.D.

OKRESNÍ PŘEBOR V ŠACHU

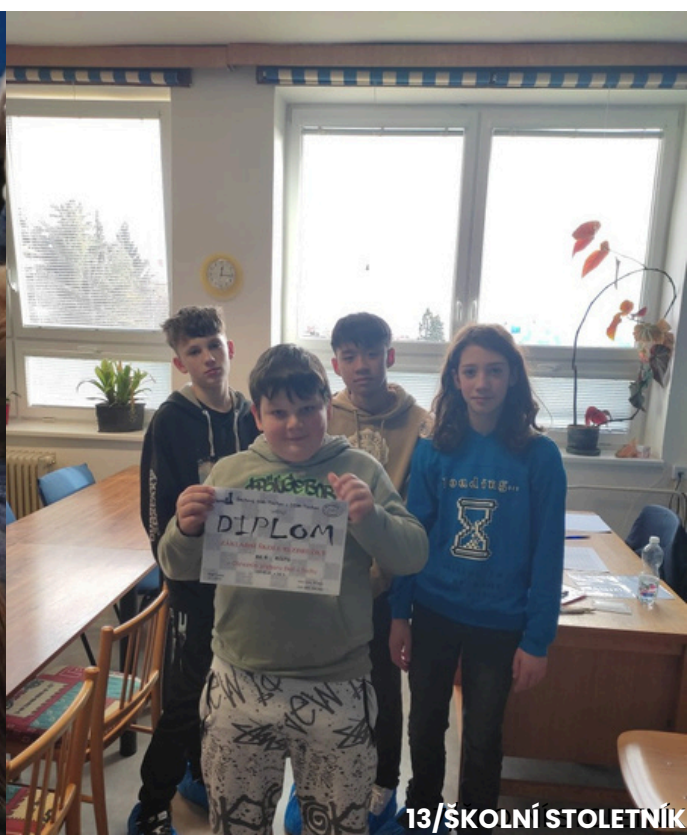
Dne 24. ledna 2025 se čtyřčlenné družstvo naší školy, poprvé po roce 1989, zúčastnilo Okresního přeboru škol v šachu, který se konal v Tachově. Tým sestavil Šimon Kovanda (7. třída), jenž byl zároveň jeho členem. Spolu s ním reprezentovali školu Marek Přenosil (6. třída), Jakub Rigo (7. třída) a Nguyen Trung Thai (7. třída). Turnaj byl pro naše hráče plný napínavých partií, během nichž zažili vítězství, remízy i těsné prohry.

Svou bojovností a odhodláním si nakonec vybojovali 4. místo.

Kromě diplomu si však odnesli i cenné zkušenosti, které jistě využijí v dalších turnajích.

Gratulujeme týmu ke skvělému výsledku a děkujeme za vzornou reprezentaci školy!

Ing. Olga Pechlátová

SRAZ TŘÍDY PO 50 LETECH

1962
1963

AKCE ŠKOLY

CYKLUS PŘEDNÁŠEK - **CHODILI JSME DO BEZDRUŽIC**

KAŽDÝ MĚSÍC SE MŮŽETE TĚŠIT NA JEDNU Z PŘEDNÁŠEK NAŠICH BÝVALÝCH ŽÁKŮ

ARCHEOLOG - **Mgr. MICHAL RAK, Ph.D.**

ZDRAVOTNÍ SESTRA - **JITKA KYMLOVÁ**

POLICISTÉ - **Bc. DAGMAR JIROUŠKOVÁ, Bc. JINDŘICH MYŠKA
A DANIEL KADLEC**

PROFESIONÁLNÍ HASIČ - **KAREL ROHM A SDH KONSTANTINOVY LÁZNĚ**

UČITELKA HUDBY - **Mgr. et. Mgr. ROMANA FEIFERLÍKOVÁ, Ph.D.**

Akce pro veřejnost

28.3.2025

Koncert Amálky „Letem světem“

Vystoupení pěveckého kroužku
v Kulturním domě v Bezdručicích

12.4.2025

45. Výroční koncert JUVENKY

Vystoupení dechového orchestru
v Kulturním domě v Bezdručicích

2.5.2025

Vernisáž výstavy Jiřího Bízka - 100 let školy v Bezdručicích

13.6.2025

Muzikál „Co takhle svatba, princí?“

v Kulturním domě v Bezdručicích

14.6.2025

Den otevřených dveří školy

**Na konci školního roku uložíme
na pozemku školy časovou schránku**

**Sraz třídy a učitelé
v r. 1986**

**ŠKOLNÍ STOLETNÍK
VYCHÁZÍ JAKO NEDÍLNÁ SOUČÁST**

Bezdužického zpravodaje, periodický tisk samosprávného územního celku

Vydává: Město Bezdužice

Městský úřad Bezdužice

ČSA 196, 349 53 Bezdužice

tel.: 602 703 736

e-mail: mesto@bezduzice.cz.

www.bezduzice.cz

Evidenční číslo: MK ČR E 11028.

Redakční rada: Lumír Kadlec, Jiří Bízek, Mgr. Martina Hartenscheidtová,

Šárka Sušírová, Ing. Miroslav Kemka, Pavla Myšková

Vychází 3. února 2025

Uzávěrka dalšího vydání je 17. února 2025

Příspěvky zasílejte na e-mail: kultura@bezduzice.cz

BEZDRUŽICKÝ ZPRAVODAJ č. 3/2025 vyjde 3. března 2025.

Sazba a tisk: Město Bezdužice